

и ще почиваме. Отъ мулата Педро научихме по две три думи бразилски, все ще си намѣримъ работа другаде“.

На поляната предъ насъ се чернѣха огромни купища едри, лѣскави дървени вжглища. Отъ неразровенитѣ клади се виеше тежъкъ сивъ димъ. Тримесеченъ нечовѣшки трудъ бѣхме вложили въ тия купища, безъ никаква полза отъ него.

Заприличахме наново на хора. Изкърпихме си дре-хитѣ, наядохме се на плодове и дивечъ. Мулатътъ Педро ни направи капанъ за риба, и всѣки день си ловѣхме шарани и сомчета. Веднажъ убихме рѣчна свиня, отъ кожата ѝ си направихме меки царвули, а месото изсу-

На пѣть за Бело Хоризонте

шихме за пѣть. Прибрахме си раницитѣ, изоставихме и сѣчището, и дървенитѣ вжглища, и колибата въ далечната бразилска гора, и потеглихме. Привечеръ стигнахме въ градчето Монтесъ Кларосъ. Тамъ ни се удаде да продадемъ на бразилецъ, който има-

ше керванъ отъ мулета и търгуваше съ дърва и вжглища, всичката наша стока на безценица. Паритѣ за нашия трудъ стигнаха за четири билета по желѣзницата до по-голѣмия градъ Бело Хоризонте. Останаха ни само нѣколко стотинъ лева за нѣкои дреболии и за първи нужди.

Така се раздѣлихме съ Ради Горски и никога вече не го срещнахме, нито искахме да го срещнемъ.